

Gottem (8 november 2020)

Nergens doet Zulte er meer het zwijgen toe dan hier. Mijn stappen. een stethoscoop van stilte. Eén met de gelijkmatige, afgesneden adem van de rivier, hoor ik alleen het sappen van de peer, die lange conference die zich met stugge schil

door het dorp kronkelt, haar riet-streaming van een blauwborstconcert. De koeien schuiven er door de velden zoals op een zondagmiddag in de vlasschuur de tombolarijen naar genummerd geluk.

Hoe ze wadend met hun uiers met vettige lepelpletsen van hun soep slurpen. Deze broedplek van blauwe schouders en groene vleugelspiegels met zwart en wit vervlekken, kleur na kleur op negatief als in een oude film, een ansichtkaart.

Tot op het middaguur de klokken luiden, het heilig gebeier naaiend onder de rode vingerhoed, terwijl de parochianen kapjes onder de kin het lichaam van Christus als virus op hun tong ontvangen. Straks versterft

het tumult terug in de keramieken rust van hun fermettes, de borden vol veenbessen en aardappelkrokketten, klinken zij op hun bubbel met een straffe piet van een dokter met corona-congé.

Steven Van de Putte, Stadsdichter Deinze